

Sygn. akt IV CSK 535/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta G.

przy uczestnictwie A. R., J. R., M. R., R. R., I. R., [...], Miejskiego [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G., Gminy Miasta G. i E. M. – S.

o stwierdzenie zasiedzenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 11 marca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania: A. R., J. R., M. R., R. R. i I.R.

od postanowienia Sądu Okręgowego w T.

z dnia 10 września 2013 r., sygn. akt VIII Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża uczestników wnoszących skargę kasacyjną kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uczestnicy w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w T. z dnia 10 września 2013 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparli na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Wskazali, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni art. 121 pkt 4 k.c. w zw. z art. 175 k.c. ze względu na niejednolite orzecznictwo Sądu Najwyższego. Ponadto zdaniem skarżących skarga jest oczywiście uzasadniona i występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (tak m. in. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, niepubl.).

Skarżący nie podjęli próby jakiegokolwiek wyjaśnienia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a ponadto wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, niepubl; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl.).

Tych wymagań nie spełnia uzasadnienie wniosku uczestników o przyjęcie z tej przyczyny ich skargi kasacyjnej do rozpoznania. Podobnie jak w odniesieniu do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, uczestnicy poprzestali tylko na wskazaniu ustawowej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nawet nie sformułowali zagadnienia prawnego, które wymagałoby rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy.

W związku z powołaniem się na potrzebę wykładni art. 121 pkt 4 k.c. ze względu na rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego trzeba uwzględnić, iż do kwestii przerwania biegu zasiedzenia odniósł się szeroko Sąd Najwyższy w uchwale Izby Cywilnej z dnia 26 października 2007 r., (III CZP 30/07, SNC 2008/5/43). Uchwała ta ma moc zasady prawnej. Wydane po jej podjęciu orzeczenia Sądu Najwyższego, także te które cytują skarżący (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 r., V CSK 249/08, niepubl.), utrzymują stanowisko wyrażone w uchwale.

Z przytoczonych względów, przy braku podstaw do stwierdzenia nieważności postępowania w drugiej instancji, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Uwzględniając szczególne okoliczności sprawy Sąd Najwyższy na podstawie w art. 102 w zw. z art. 13 § 2, 391 § 1, 398²¹ k.p.c., orzekł jak w punkcie drugim postanowienia.

[1.n]